

Úrvacsorás istentisztelet – Vízkereszt ünnepe utáni 2. vasárnapon

Budapest – Fasor, 2020. január 19. 11:00; MGyTK

Az ünnep igéje: **Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. (Jn 1,16) Az egész föld leborul előtted, Uram, és zengő énekekkel áldják nevedet. (Zsolt 66,4)**

Lekció/oltár előtti olvasmány: Róm 12,6-16

[Testvéreim], a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak. Eszerint szolgálunk is: aki a prófétálás ajándékát kapta, az a hit szabálya szerint prófétáljon; aki a szolgálat ajándékát kapta, az végezze szolgálatát; a tanító a tanítást, a vigasztaló a vigasztalást, az adakozó szerénységgel, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.

A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a Lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak. A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzatok. Örüljétek az örülőkkel, sírjatok a sírókkal. Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.

Textus, a prédikáció alapigéje: Jn 4,31-38

Kérték őt [Jézust] a tanítványai: Mester, egyél! Ő pedig azt mondta nekik: Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok. A tanítványok egymást kérdezték: Valaki talán hozott neki enni? Jézus ezt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akarátát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját. Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató. Mert abban igaza van a mondásnak, hogy más a vető, és más az arató. Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

Kedves Gyülekezet!

A misszió, a zsidóság tagjai mellett más népek és nemzetek embereit is megtérésre és hitre hívó folyamat a szinoptikusoknál, Máténál, Márknál, Lukácsnál Jézus halála, feltámadása és mennybemenetele után kezdődik el. János evangéliumában már Jézus életében, az ő kezdeményezésére elkezdődik. Akkor, amikor Jézus, a szomszósága kapcsán beszédbe, sőt, komoly teológiai beszélgetésbe elegyedik egy, a korabeli zsidóság körében megvetettnek tartott nép tagjával, egy samáriai emberrel, mi több, egy samáriai nővel, Jákób kútjánál. A nőnek Jézus ráadásul olyan kinyilatkoztatást tesz az ő isteni személyével kapcsolatosan, amittől más helyzetekben rendre tartózkodott. Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent. Jézus [pedig erre] ezt mondta neki: Én vagyok az, aki veled beszélek. (4,25-26)

A nő szép fokozatosan felismeri, hogy kivel is beszél, a Messiással. Hitre jut. Az örömét azonnal megosztja falvának többi lakójával. Akiknek aztán, a Jézussal való személyes találkozás, a vele eltöltött két nap során szintén megváltozik az élete. A zsidók és samáriaiak között lévő évszázados feszültség holt-

pontra jutott így ebben a kicsiny – a sikári lakosok és Jézus zsidó tanítványai által alkotott – körben. Mindkét oldalt megdöbbenhette, hogy az eddigiekkel ellentétben Jézus teljes értékű, Isten kegyelmére méltó embereknek nyilvánította az ő népéhez tartozó emberek mellett a samáriákat is.

Határátlépés volt ez a Samária földjére történő belépés tehát, nem csak földrajzi, hanem szellemi értelemben is. A választott és a megvetett, a valami okból alacsonyabb rendűnek tartott népek közötti határok meghúzása és azok védelme nem csak az első század zsidó-samaritánus szembenállásra korlátozódott. A történelem során mindig voltak népek és nemzetek, akik magukat többnek, különbnek gondolták másoknál. Az amerikai faji megkülönböztetések történetét, a hitleri árja gondolat iszonyú kiteljesedését, a Közel-keleten, Afrikán és Ázsián végighullámzó etnikai háborúkat ugyanaz a félelem táplálta, mint ami a zsidóságot és a samaritánusokat is megosztotta: az érintkezéstől, a keveredéstől, a beszenyeződéstől való félelem, és az adottságok és a kapott ajándékok megosztásától való kegyetlen tartózkodás.

A samáriai asszony története ezzel szemben az ígéretek és a várakozások meghaladásának a törté-

nete. A hívás, igen, a samáriaiaknak is, igen, a nőknek is szól. A Jézusi nyitottságot és a bátor határlépések lelkületét domborítja ki és mutatja fel előttünk követendő példaként ez a történet. Ne tegyünk különbséget, ne építsünk falakat emberek csoportjai között faji és vallási hovatartozás, nem és világnézet, vagy más ok alapján. Sőt, ahogy ma arra a Youtubétól az osztrák kancellárig számos példa van: hirdesünk mi is stoppot a rasszizmus és mindenfajta gyűlöletbeszéd, veszélyes ideológia, kirekesztés, vallási és – ahogy arra a ma kezdődő ökumenikus imahét biztat – mindenfajta felekezeti szembenállás ellen. Jézust megértve, az ő nevében, rá hivatkozva hirdesünk stoppot ezeknek. Hogy akár egy egyszeri találkozástól, egy egyszeri beszélgetéstől is megváltozhasson mai „samáriaiak” élete.

Fáradtságos és ellenállásba ütköző küldetés volt ez a múltban is és ma is. Ezt fejtegette Jézus is a tanítványainak azokban a percekben, amikor a gondolkodásában megújult asszony távozása után és a falubélieinek a kúthoz érkezése előtt csak maguk voltak együtt. Fáradtságos és ellenállásba ütköző küldetés, mégis örömmel és felfrissüléssel együtt járó küldetés a jó hír továbbadása, az emberek Istenhez vezetése, az *Atya akaratának beteljesítése* – a gonosztól való iszonyodás, a jóhoz való ragaszkodás, a gyengéd testvérszeretet, a másoknak elébe menő tiszteletadás, a fáradhatatlan szolgálatkészség, a tanítás, a vigasztalás, az adakozás.

Amikor Jézus visszautasítja az ételt, amit neki a tanítványok a faluból hoztak amíg ő fáradtan a kútra rogyva az asszonnyal beszélt, akkor ezt hangsúlyozza, és nem a tanítványok kedves gondoskodását vette semmibe. Sőt, később valószínűleg az utolsó falatig mindent megevett abból, amit vittek neki. A lényeg az, hogy „ami a hosszú gyaloglásban megfáradt Jézust felvillanyozta és „jóllakottá” tette, az annak az

embernek az örömteli élményéhez hasonlítható, aki megtapasztalja, hogy az ő közvetítő szavai által Isten a másik emberben új életet fakaszt, és felragyogtat számára is valamit az örök világosságból.” (Benedikt Schwank: János, 178. o.) Ez a gondolat erősítette és táplálta Jézust belülről.

Beállni engedelmesen ebbe fárasztó, de erőt adó munkába és együttműködni a lelkekben csodásan és titokzatosan működő Úrral – ez a mi küldetésünk is. Beteljesíteni Isten akaratát, felismerni az alkalmas időt és helyzetet, „az aratásra érett fehérlő mezőket,” amikor Jézust képviselhetem, amikor Isten munkatársa, segítő keze, tág ölelésű szeretetéről tanúskodó szája lehetek. Szemem előtt tartva, hogy az én részem, az én küldetésem, szolgálatom, jó tetteim Isten akaratának betöltésében, vagyis az ő országának az építésében mindig egy nagy folyamatnak a része. A többiekkel, az elődökkel és a velem együtt, de különböző területeken munkálkodó emberekkel együtt, egyetlen közös célért végzett fáradozások folyamatának a része.

Az egyik vet, a másik nevel, gondoz, gondoskodik, a harmadik arat és szüretel. Nagyon szemléletes és jól érthető ez a misszióra, a keresztyén küldetésre alkalmazott mezőgazdasági kép. Mindenkit szerénységre int. A magvetés munkáját végzőt azzal, hogy tudja: legtöbbször nem az arat, aki megdolgozott érte. A sikert begyűjtőt és learatót pedig azzal, hogy neki is tudnia kell: a termés nem az ő aratásával kezdődött, nem hullott csak úgy, hipp-hopp az ölébe, hanem megelőzte azt mások magvetése és gondos nevelő munkája. Mindkettő fáradozásának egy közös célja van: hogy a világ Megváltójával minél többen találkozzanak itt a földi életben, s majd odaát, az örök üdvösség csűrében – ahol lesz nagy öröm. Vető és arató számára egyaránt. Imádkozzunk!

Uram! Emelj ki ma egyéni életem szokásos szűk szemléletéből, és segíts a messzibe nézmem. Visszafelé is. Közel kétezer esztendő keresztyén múltnak és ezer esztendő magyar keresztyén múltnak vagyok az örököse. Kik mit dolgoztak ebben a múltban és minden egyes lépésemen munkájuk milyen eredményét élvezem, azt legföljebb csak sejtí a lelkem. Az bizonyos: adósa vagyok a múltnak. Hálám érzését az emlékezéssel erősítsd meg bennem. Előrefelé is segíts nézmem. Nem vagyok a nemzedéksor utolsó láncszeme. A keresztyénség áldására az utánam jövő késő utódoknak is szükségük van. Az én kezemen ne sikkadjon el az evangélium áldása. Az aratás mellett azért tedd köteleességemmé a folytatólagos vetés munkáját.

Úr Jézus Krisztus! „Más a vető és más az arató” - ha emberöltőkben vagy évszázadokban gondolkozunk. Tanítványaidat ilyen gondolkozásra nevelted. Taníts minket komolyan értékelni a múltat, és taníts minket messze nézni. Színed előtt hálával gondolunk azokra, akik előttünk jártak. Akik megkereszteltettek, hitben neveltek minket, akik szolgáló szeretetükkel egyengették utunkat és földiekben, lelkiekben oly sok mindent átruháztak ránk. Taníts meg úgy élnünk, mint akik jól tudják, hogy mai szavaink és tetteink nyomán is megterem valami. Átok, vagy áldás. Engedj áldást vetnünk. Ámen. (Ordass Lajos)

Ének: 400,3 Teljességre ki vezérel? Élet napja csak te vagy! Üdvre, jóra veled ér el Nyájad, csak velünk maradj! Világot nem vethet ránk más, Te légy rajtunk ezer áldás!